

Ποίημα αφιερωμένο στον Άγιο Δημητριανό

του Γεώργιου Κοκή

Στην προσφυγιά γιορτάζουμε τη μνήμη σου, πατέρα
που 'ναι νυχτιά ασέληνη η κάθε μια μας μέρα
Άγιε μας Δημητριανέ, προστάτη στην Κυδραία,
διωγμένοι απ' τα σπίτια μας, τα ταπεινά κι ωραία
κι από τις εκκλησίες μας, τα άγια χώματά μας
που ευλογούσες δέσποτα, γλυκιά παρηγοριά μας.
Παρ' όλα σου τα γηρατειά, στα χρόνια τα παλιά
τα βήματά σου έσυρες στα ξένα μακριά
ακολουθώντας στοργικά το σκλάβο ποιμνιό σου
αντί να μείνεις λεύτερος στον τόπο το δικό σου
κι εκεί να ζεις μονάχος. Προτίμησες μεσ' τη σκλαβιά
μ' αυτούς κι εσύ να πας, στήριγμα και παρηγοριά.
Πέτυχες με τις προσευχές να τους ελευθερώσεις
κι απ' τα φρικτά τους βάσανα ξάφνου να τους γλιτώσεις.
Εσύ πίσω τους έφερες μια βλογημένη ώρα
και ξαναγύρισε η χαρά μεσ' τη δική σου χώρα.
Τα σπίτια ζωντανέψανε κι οι άγιες εκκλησίες
σαν όλοι τους γιορτάζανε, μαζί μ' ευχαριστίες
και ύμνους π' αναπέμπανε εις τον Θεό Σωτήρα
μια κι απ' Αυτόν χάρη σε Σε τη λευτεριά τους βρήκαν.
Γι' αυτό και μεις ευλαβικά προσπίπτουμε κοντά σου
και σου ζητούμε από καρδιάς, λυπήσου τα παιδιά σου.
Έλα και στάσου δίπλα μας, συντόμευσε το χρόνο,
που θα 'μαστε στην προσφυγιά. Διώξε μας κάθε πόνο.
Βοήθα να γυρίσουμε στα άγια χώματά μας
στα σπίτια μας, στις εκκλησιές να βρούμε τη χαρά μας,
να ευλογούμε του Θεού την άκραν ευσπλαχνία
μέσα σε μια νεόκτιστη δική σου εκκλησία.